

عنوان مقاله:

آزادی مطبوعات و قابلیت شکایت رای برائت دادگاه نخستین در جرایم مطبوعاتی (نقد و بررسی مبانی رای شماره ۱۱/۴/۱۳۹۶ هیات عمومی شعب کیفری دیوان عالی کشور)

محل انتشار:

فصلنامه قضاوت، دوره 20، شماره 102 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

حسن محسنی - دانشیار دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران

فاطمه صفری - کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم شناسی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

اگر هیات منصفه در دادگاه رسیدگی به جرایم مطبوعاتی به برائت متهم باور داشته باشد، به موجب اصل برائت و دیگر بنیادهایی که در حقوق کیفری روان است، این نظر برای دادگاه لازم الاتباع است. بر همین بنیاد آیا باید گفت که حکم برائت صادر شده از مرجع قضایی نخستین در ارتباط با جرایم مطبوعاتی خصوصیت ویژه ای نسبت به حکم مجرمیت دارد یا ندارد؟ اثر این پرسش در سنجش قطعیت رای است. در این راستا، در برداشت از تبصره ۳ ماده ۴۳ قانون مطبوعات، اختلاف میان شعب ماهیتی و شعب دیوان عالی در یک پرونده پدید آمده و موضوع در هیات عمومی شعب کیفری مطرح شده است. این هیات عمومی رای برائت را قطعی و نهایی دانسته است. چنین به دیده می رسد که اصل اختلاف با توجه به حکم تبصره ۳ ماده ۴۳ قانون بالا گفته، اختلافی قابل تعبیر و تفسیر چندگانه است و گرایش به قطعیت حکم برائت با ماهیت حقوق و آزادی های مطبوعات سازگارتر است.

کلمات کلیدی:

جرایم مطبوعاتی، هیات منصفه، مطبوعات، آزادی بیان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2062267>

